Política | Pep Martí i Vallverdú | Actualitzat el 25/10/2021 a les 20:45

Que s'ho facin mirar

«El que no es pot perdonar a les esquerres espanyoles, en aquest cas, és l'extrema lleugeresa amb què planten cara a perills considerables»

La formació de l'actual govern espanyol va ser saludada amb una terminologia èpica. Es tractava, en efecte, del primer executiu de coalició de les forces d'esquerra des dels anys tràgics de la Guerra Civil, quan el PSOE, els republicans de tota mena i matís, el PCE i fins i tot l'anarcosindicalisme van ser capaços de sumar forces en plena conflagració. Ara és un altre context, gens comparable, però les esquerres mostren també una gran dificultat per dissenyar un full de ruta compartit. Quan no és la reforma laboral, és la disputa sobre pressupostos o un fet inesperat servit amb cura pel Tribunal Suprem, en aquest cas una sentència contra un diputat de Podem.

Les trifulgues tàctiques i les picabaralles internes formen part de la política i d'elles no se'n desprenen ni els més hàbils. Però en els països seriosos -ho estem veient ara a Alemanya-, les converses per formar una coalició es poden allargar i són feixugues, però si arriba l'acord, és inhabitual torpedinar cada dia la vida de l'executiu amb controvèrsies diverses com les que aquí són la norma.

A Espanya, les coalicions amb estabilitat encara són una assignatura pendent. Però el mateix es podria dir de Catalunya, on les aliances per assolir majories esdevenen un seguit de crisis contínues que impedeixen als governs transmetre estabilitat, que és el principal objectiu d'una coalició. En això, no hi ha fet diferencial. A l'estat espanyol, PSOE i Podem van crear una comissió permanent de seguiment de l'acord de coalició.

Per això sobta que, malgrat aquests organismes, les forces que constitueixen aquest govern de coalició no siguin capaces de fer callar les oposicions, les oficials i les més obscures que han fet niu en llocs estratègics de l'Estat, amb l'exercici d'una gestió sense contínues enganxades i crisis que impedeixen donar solidesa a l'acció de govern.

El que no es pot perdonar a les esquerres espanyoles, en aquest cas, és l'extrema lleugeresa amb què planten cara a perills considerables. Com és l'estratègia de la dreta judicial, que s'ha comprovat de nou en el cas de l'exdiputat Alberto Rodríguez, condemnat en un cas de suposada agressió a un agent de l'autoritat produïda l'any 2014, i de la qual no hi ha més testimoni que el del mateix agent. La irritació per un fet així no pot posar en perill d'estabilitat d'un govern o la mateixa posició de la presidència del Congrés.

Independentment del que es pugui pensar sobre l'acció del govern que presideix Pedro Sánchez, el context global ha de fer ser molt prudent. El perill d'una dretanització general no és una simple hipòtesi. Si aquest executiu cau, els autèntics guanyadors seran els sectors més reaccionaris. Això sol hauria de servir, no per justificar tots els errors que puguin cometre socialistes i podemites, sinó exigir d'ells una gestió a l'altura del moment.
També a Catalunya, el bloc sobiranista ha establert un seguit de mecanismes de coordinació per evitar que la maquinària del Govern grinyoli per les discrepàncies entre socis. Malauradament, però, l'estabilitat d'un executiu no depèn tant de mecanismes creats sinó d'una cultura política de pactes ben arrelada. També el bloc sobiranista sembla a vegades lliurat a unes batusses internes que no interessen a una ciutadania que serà la principal víctima del fracàs de les seves polítiques.